

Arrest

nr. 125 731 van 17 juni 2014
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 28 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 september 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M.-Ch. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 5 september 2011 een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht van de eerste verzoekende partij op 31 januari 2014 en van de tweede verzoekende partij op 7 februari 2014. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden:

“Betrokkene verkreeg op 22.04.2010 de bijlage B en op 12.05.2010 de E-kaart als zelfstandige (firma Immozak). Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit verder onderzoek is gebleken dat voor de firma Immozak bvba failliet is sedert 17.05.2010. Nergens in het dossier blijkt dat betrokkene andere zelfstandige activiteiten heeft uitgebouwd. Dat betrokkene zich kennelijk tot het OCMW moet wenden bij gebrek aan economische activiteiten en bestaansmiddelen, bevestigt dat betrokkene geen nieuwe zelfstandige activiteiten heeft uitgebouwd. Aldus kan betrokkene niet meer als zelfstandige beschouwd worden en niet aan de bijhorende verblijfsvoorwaarden kan voldoen (art. 40, §4, 10 van de wet van 15.12.1980).

Uit de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene nooit is tewerkgesteld als werknemer en dus evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, dient er ter worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de hierboven vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980...

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden:

“Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Betrokkene verkreeg op 06.06.2011 het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie op basis van art. 40, §2, 1 ° van de wet van 15.12.1980.

Gezien de intrekking van het verblijfsrecht van de echtgenoot van betrokkene dient ook het verblijf van H., I. en haar twee minderjarige kinderen te worden beëindigd.

Voor H., I. en C. A. (°05.10.2009), onderdanen van Marokko, gebeurt dit op grond van artikel 42quater, §1,1. Voor C. L. gebeurt dit overeenkomstig art. 42ter, §1,1°...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40 §4,1°, 42bis, §1, §2 van de vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partijen achten voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou gehouden hebben met de concrete situatie van de eerste verzoeker.

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 42bis §1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4,

tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na zorgvuldig onderzoek van de eerste verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen voldeed.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds sedert 2012 steun ontvangt vanwege het OCMW. De verzoekende partij betwist deze vaststelling niet.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in de kritiek dat door de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd. *"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen."*

De verzoekende partij toont niet aan met welke stukken geen rekening is gehouden. Zij blijft dienaangaande volstrekt in gebreke.

De verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift een arbeidsovereenkomst gedateerd op 31 maart 2014. Dit is zelfs na het ter kennis brengen van de bestreden beslissingen, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 EVRM.

2.2.2. Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet- inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Wanneer de verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad doet gelden dat de verzoekers het bestaan van een beschermenswaardig privéleven niet aannemelijk maken.

Zowel de eerste als de tweede verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet valt in te zien op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van artikel 8 EVRM. De verzoekende partijen verwijzen enkel naar het recht om zich te verplaatsen binnen de EU- lidstaten.

Daarenboven wenst de Raad er op te wijzen dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor de verzoekende partijen om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partijen dienen evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het familieleven van de verzoekers niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van de verzoekers geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook niet strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

Een schending van het artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC